

Elment egy bombázó

Magyar Ifjúság 22/48 (1978. december 1.)

Huszonkét évesen robant be a magyar kézilabdasportha Varga István. 1965-ben úgy játszott szikrázó, kemény mérkőzéseket a BEK-ben, hogy előtte nem is volt az élvonalban! A Budapesti Honvéd színeiben úgy került a mély vízbe, hogy előtte egyetlen perccel sem játszott NB I-es klubmérkőzést — és 1966. március 16-án már a címeres mezt is magára ölthette a franciák ellen. Azóta két olimpia, és két világbajnokság magasztalt és szidott hőse...

Legendák keringenek vargabetűs pályafutásáról. Debrecenben „szobra van”, bálványként imádják. Tízezen (!) is éltették már egy-egy parádés alakítása után hazai klubmérkőzésen. S leghálásabb közönsége jelenlétében búcsúztatták el a válogatottól 1978 novemberében a Debrecen Kupa '78 nemzetek közötti torna döntő mérkőzése előtt.

Volt egyszer egy „szuperéve” is...

— Mikor kezdte kézilabdázni?

— Tizenhat évesen, akkor Abonyban éltem.

— Most, harmincöt évesen, hogy gondolsz erre az indulásra?

— Megszállottságom kezdetét jelenti. A kézilabdát, eddigi éveim értelmét. A sportot, ami éltet, amiért megőrülök.

— S a siker, a népszerűség?

— Én mindig győzni akartam! Ez hajtott, úzött konokul, ezért soha nem kíméltem magam, ezért bármilyen árat vállaltam, ezért szenvedni is tudtam.

— Most mit érzel?

— Kínlódok.

— A búcsú miatt?

— Igen.

— Melyik évre emlékszel a legszívesebben?

— 1975-re... akkor minden összejött! Harminckét évesen ismét a csúcson voltam!

— Mi volt a legszebb?

— Két év után ismét magyar válogatott lettem! A Debreceni Dózssával bajnokságot nyertünk, 294 gólt dobtam, ami abszolút gólkirályságot jelent. Az év játékosává lettem, Montrealban döntőt játszottunk. Világválogatottban szerepeltem Dortmundban, és ebben a csodálatos esztendőben minden tornán, ahol játszottam gólkirály voltam.

— Mit sajnál a legjobban?

— Montreal kivételével

minden jelentős világversenyen egy gólon csúszunk el az aranyéremtől. Soha nem lehet már visszahozni!

— Bombalövéséről lettél híres...

— Erős a jobb alkárom. Nemrég, repedt csonttal is 180 kilogrammos „erőt” szorítottam...

— Később mégsem a bombaktól, hanem a sorfal melletti, elhajlásos, repülő lövés szabaddobásaidtól rettegek (és rettegek) a kapusok.

— Rájöttem, hogy nem kell mindent ész nélkül eldurrintani. Próbáltam az erőt, a technikát és az érzet ötvözni. A góllövést is lehet cifrázni, és minden lövésnek külön koreográfiája van.

Világszáma: a repülő lövés

— Ennek a repülő lövésednek mi a titka?

— Amíg kiformáltam, sok időbe tellett. Legalább fél évig gyakoroltam, sokszor egyedül maradtam edzések után, s dobtam, dobtam, dobtam. El kell hajolni, repülni a sorfal előtt, hogy megpillantsam a sarkot vagy a rést, s akkor kell indítani a labdát. De talán ennél is fontosabb, hogy a védőkkel, a kapussal el kell hitetni, beléjük kell szuggerálni, hogy mit akarok, és amikor már rettenetesen várják az irtózatot, amikor már rongykupac az idegrendszerük, akkor kell dobni, és egészen máshová, egészen másképpen, mint ahogy az még abban a pillanatban is várható.

— Mit érzel ilyenkor?

— Azt, hogy azonnal ki-robbanok a pályáról, felrepül velem mindenki, az egész aréna, kiszakad belőlem minden feszültség egy pillanat alatt. Hát van annál nagyobb, szédítőbb boldogság, mikor például a jó öreg Penu két ököllel veri a padlót, toporzékol dühében, és úgy érzi, megnyílik alatta a föld, mert tudta, várta, hogy rádobom, érez-

te is, hogy hova lövöm s mégis becsaptam, megvertem, megint legyőztem.

Amikor a tüzet a vízzel házasítják...

— Azt mondják rólad, hogy szeretsz a közönségnek játszani.

— A közönség el is várja ezt, és én ezt meg is teszem a közönségnek, mert megérdemli!

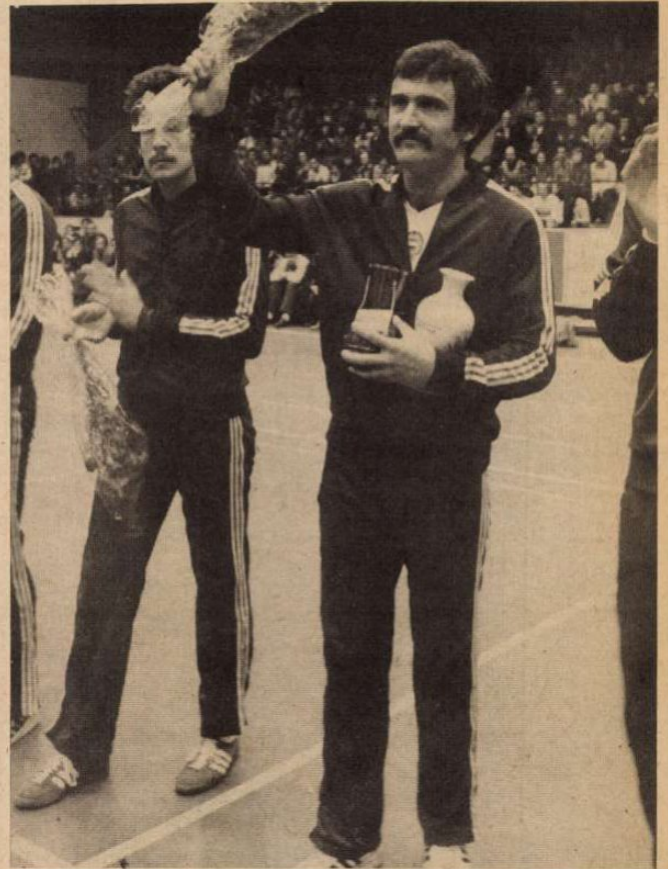

— Fegyelmezetlenség árán is?

— Utána resteltem is magam. Akkor szoktam sziporkázni, ha biztos nyeresre állunk. Nem tagadom, nemegyszer megcsináltam azt, hogy a kapunak háttal dobtam be a büntetőt, mert a közönség már őrjöngve követelte: „Fordulj meg! Fordulj meg! Fordulj meg!”

— Harmincöt éves vagy...

— De még bírom erővel is! Legutóbb Kabán egymás után három futballmérkőzést játszottam színpadon, és másnap edzettem és játékokra jelentkeztem. Azt hiszem, a legnagyobb baj az, hogy nálunk harminc év után már öregnek kiáltják ki a játékosokat, s ez nemcsak a kézilabdára áll. Addig-addig mondogatják, míg végül már az ember is kételkedni kezd, titokban már lesi magát, méricskéli rezdüléseit; mételyezni, rágni kez-

di belül valami láthatatlan kór.

— Sértettnek érzed magad?

— Csak az bánt, hogy nem játszhattam minden mérkőzésen ezen a debreceni tornán. Tudom, hogy olyan dolgokat követtem el korábban, amelyek nem méltók hozzám, s ez is beleszámít. De már nem akarok régi sebeket felszakítani, régi, hosszú vitákat folytatni. Búcsúzom. Búcsúztatnak. Végleg.

„Nem hiszik el, hogy ingyen csinálom...!”

— Egyre gyakrabban hallani, hogy a város tömegsport-rendezvényein te viszed a prímet. Miért csinálod?

— Mondtam már: élehalok a sportért. Rádásul szeretem a gyerekeket, a fiatalokat. A montreali olimpia után mindenhová elmentem, ahová élménybeszámolóra hívtak. Egy év alatt legalább 150 helyen megfordultam. S egyértelműen kiszűrtem a beszélgetésekből, hogy igény van a tömegsportra, csak törődni kell vele. Foglalkoztam a szabad idő hasznos eltöltésével, amibe még az is belefért, hogy a levegőre milyen öltözékben küldjék ki a csemetéket. A fényes-

udvari lakótelepen jégpályát csináltunk a gyerekekkel. Most arra készülünk, hogy létrehozzuk a lakótelepi sportegyesületünket. A Hazafias Népfront megyei bizottságában tömegsportfelelősként dolgozom, társadalmi munkában. Sokan nem hiszik el, hogy ingyen csinálom.

— De hát ez rengeteg idő!

— Valóban, de örömmel teszem, nem fáraszt, kedvemem lelem benne. Nem érzem, hogy ez munka és ami a legfontosabb: látom értelmét és eredményét.

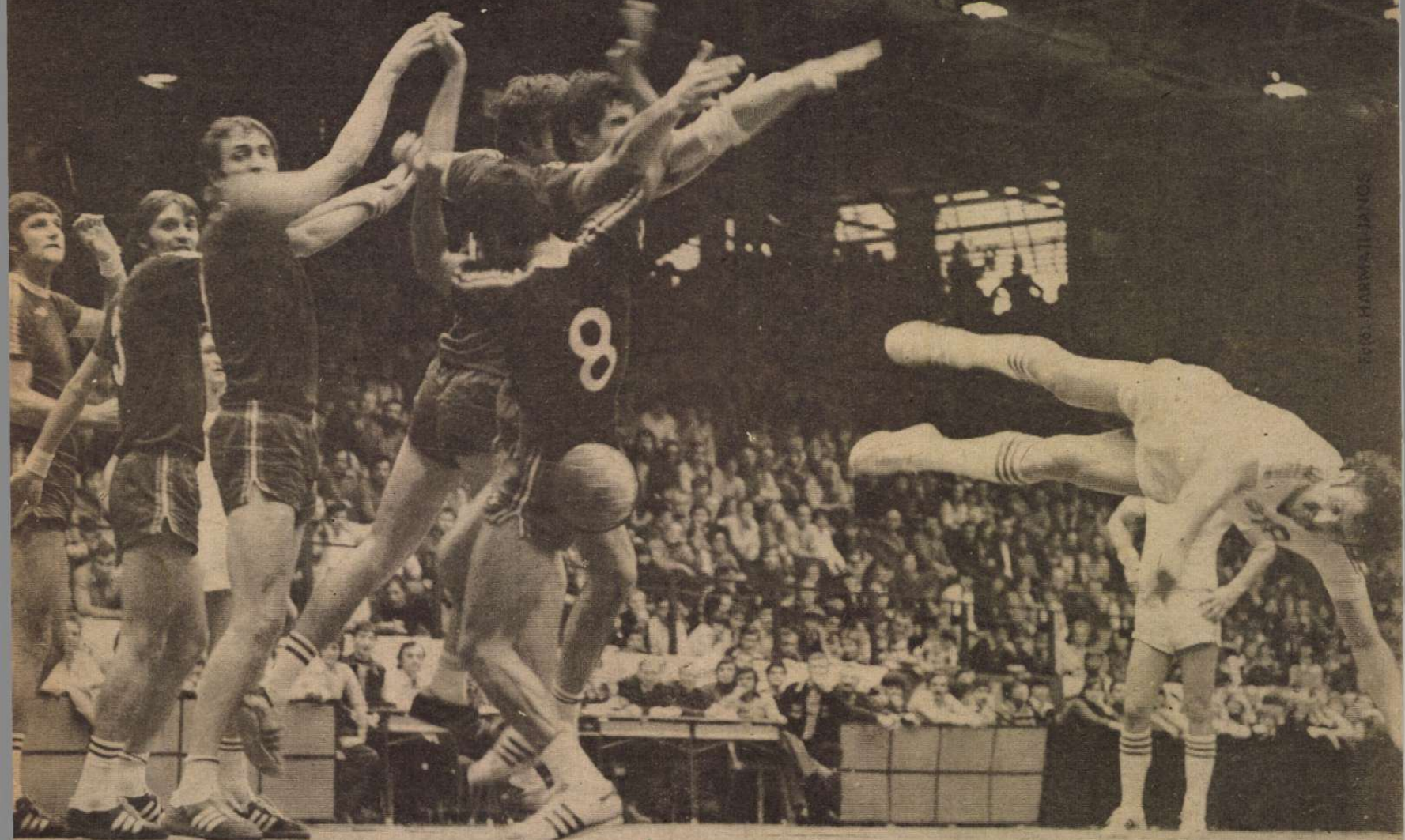
— Mit szól ehhez a család?

— Gyerekeim is gyakran velem jönnek, és a feleségem is partner, biztat, hogy nyugodtan csináljam. Jöttek már hajnali négykor is értem a KISZ-esek: „Pista, jó lenne, ha kijönnél a pályára, mert kell a segítség.” Én pedig kocsiba ültem, és mentem. Miért ne...?

A televízió jóvoltából az egész ország láthatta Varga István búcsúját a nemzeti válogatottól. Kézilabdasporthunk történetének egyik legnagyobb és leglátványosabb vitatott egyénisége búcsúzott sok ezrek szemé láttára.

Varga László

Fotó: Harmati János

BÚCSÚGÓL

Elment egy bombázó című riportunk Varga Istvánról
43. oldal

Hazai tájakon

Egy ház anatómiája, avagy lakótelepi hétköznapok
8-10. oldal

Mit ér a kínai hadsereg?

A költségvetés 40 százalékát fordítják fegyverkezésre
20. oldal

Mestervizsga lemezpörgetésből

Jelöltek és vizsgáztatók a lemezlovasszakmáról
30-31. oldal

Őszintén a futballválságról

Sós Károly és Végh Antal nyilatkozik
44-45. oldal